

Hoofdstuk 1 - Jacqueline

Maandag 17 december 2018

Vol paniek keek ik de agenten tegenover ons aan. Mijn hele leven hing voor mijn gevoel van deze mensen af.

Ze zeggen dat als je je kind verliest, je een groot deel van jezelf verliest. En dat is echt zo, ook al wist ik nog niet of ik mijn kind had verloren of dat ze nog ergens opgesloten zat en wachtte tot ik haar kwam bevrijden. *Geen lichaam betekent hoop, Jacqueline*, zei ik tegen mezelf. Alleen wist ik niet of ik hierin kon berusten. De serieuze gezichten van de agenten zeiden mij meer dan genoeg.

Ze waren inmiddels zeven weken geleden van de aardbodem verdwenen; Lois, mijn dochter, samen met haar beste vriendin en buurmeisje Floor.

Ze zijn op dezelfde dag, op 14 januari, jarig. Alleen is Floor een jaar ouder.

Ik keek naar Angela, die gebroken naast me zat. Haar schouders schokten en haar tranen drupten op het witte blad van het bureau.

Heel bijzonder dat we een paar jaar geleden naast elkaar kwamen wonen. Op dat moment was ik een gebroken hoopje mens geweest dat niet wist waar ze het zoeken moest.

Angela, die het liefst Ans genoemd wilde worden, was onze buurvrouw. Zij had ons direct geweldig opgevangen. Eerst met een kop thee, later met een luisterend oor. Ze had zich gelijk over Lois ontfermd, wat mij de tijd gaf mijn wonden te likken en te helen.

André, de liefde van mijn leven, had mij doodleuk verteld dat hij verliefd was geworden op een ander en met haar verder wilde. In een klap stond ik met mijn kind op straat. Hij was

nog wel zo billijk dat hij een onderkomen voor mij en Lois had geregeld. Mijn koffers stonden al in de gang klaar en voordat ik het wist stond ik met die koffers in een buitenwijk van Enkhuizen, naast Angela, Bert en Floor. Een warm gezin waar de liefde vanaf spatte. Iets wat ik in mijn hele huwelijk met André niet had gevoeld, zag ik hier in een paar seconden. Zulke hartelijke mensen die ons gelijk in hun huis en hart binnenlieten. Binnen enkele momenten voelde het alsof ik deze mensen mijn hele leven al had gekend.

Bert was een gezette man, met een donkere baard waar de eerste grijze haren doorheen kwamen. Hij had een ongelijke rij tanden, maar ik viel gelijk voor zijn ogen; zachte, warme bruine ogen die mij vriendelijk en liefdevol aankeken. Niet dat hij op mij viel, maar er sprak een soort van troost uit. Precies wat ik op dat moment nodig had. Bert was vrij groot, ik gokte boven de twee meter, en was onwijs gespierd. ‘Ik zit op de vaart,’ legde hij later uit. ‘Ik ben eerste stuurman op verschillende cruiseschepen en ben daardoor vaak weken van huis.’ Zijn glimlach was warm. ‘Ik ben wel blij met jullie komst. Gewoon een vertrouwd iemand, die mijn vrouw en kind een beetje in de gaten konden houden als ik weer weg ben. Beter dan de vorige bewoners in ieder geval!’ Hij vertrouwde mij toe dat de vorige bewoners van mijn huis echte Einzelgänger waren geweest die alleen maar voor zichzelf hadden geleefd en zich totaal niet hadden bekommerd om zijn vrouw en dochter als hij weg was. Zelfs niet toen Angela net bevallen was van Floor en hij hen weer alleen moest laten, omdat zijn werk hem nodig had. Ik vond dat Bert best wel een druk op mij legde. Stel dat ik Angela, Ans, niet zo leuk vond en dat ik het helemaal niet met haar kon vinden?

Aan het einde van ons theekransje kon ik die angst laten

varen en wist ik zeker dat wij dikke vriendinnen zouden worden. Ze was echt een schat met het hart op de juiste plaats.